

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. június 17.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

SZABADSÁGRA HÍVOTT EL

Lekció: Zsolt 40,1-6. 17-18

Alapige: Gal 5,1. 13

Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni.

Mert ti, testvéreim, szabadságra vagytok elhíva; csak a szabadság ne-hogy ürrügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak.

Imádkozzunk!

Istenünk, szeretnénk, ha minden szava igaz lenne ennek a zsoltárnak, amit most énekeltünk. (111. dicséret). Segíts el oda minket, hogy teljes szívünk-ből tudjunk áldani téged, és egyedül neked adjunk dicséretet, dicsőséget minde-nért, amit cselekedtél az életünkben.

Magasztalunk téged gondviselő szeretetedért. Köszönjük a mindennapi ke-nyeret. Áldunk téged a megváltásért, Jézus Krisztus keresztyéért, és az Ő ke-reszthaláláról szóló evangélium erejéért. Áldunk téged Szentlelked munkájá-ért, és köszönjük, hogy amit eddig tapasztaltunk belőle, az csak a kezdet.

Kérünk, hogy ebben a csendes órában is folytasd a te áldott munkádat ben-nünk.

Bocsásd meg, Urunk, mindazt, amivel vétkeztünk ellened és egymás ellen. Olyan sokszor észre sem vesszük, amikor megszegjük parancsaidat. Ajándékozz meg minket azzal, hogy fájjon nekünk minden, amit a te akaratod ellen cselek-szünk. Segíts el minket oda, hogy nélküled ne hozzunk döntéseket. Nélküled ne induljunk el egyetlen útra se. Legyen mindennapi gyakorlatunk, hogy gyermeki bizalommal kérdezzük: Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem? És engedd, hogy valóság legyen az, hogy kedvünk kedved szerint legyen, és akaratodat tanuljuk minden napon.

Kérünk, ragyogtasd fel előttünk most is, hogy mi a te jó terved és akaratod az életünkkel, és tégy minket képesekké arra, hogy megismerjük és cseleked-jük ezt.

Ajándékozz meg a te igéddel. Köszönjük, hogy igéddel tudsz vigasztalni, feddeni, leleplezni és feloldozni. Köszönjük, hogy mindannyiunknak azt tudod

ajándékozni, amire a legnagyobb szükségünk van. Adj nekünk bátorságot, hogy tartsuk a hitünk kezét, hogy elvehessük ajándékaidat. Kérünk, semmi ne zavarja, ne akadályozza meg azt, hogy igéd a szívünkig érjen és formáljon, egészen újjá formáljon bennünket.

Ámen.

Igehirdetés

Véget ért ez a tanév is, a gyerekek már nagyon várták a nyári szünidőt. Sok szülőnek gondot jelent ilyenkor, hogy hol helyezze el, és mivel töltse ki a gyerekek idejét. Ezt kérjük el valóban Istentől, mert értékes tíz hét áll gyermekeink előtt. Az esztendőnek a 20%-a ez, s nem mindegy, hogy mivel töltik, milyen hatások érik őket.

Diákokkal beszélgetve megkérdeztem őket: miért örültek ennyire a nyári szünidőnek? A válasz készen volt az egyik fiú nyelvén, és azt mondta: azért, mert végre azt tehetjük, amit akarunk, és ez az igazi szabadság, nem? És mit akartok? — kérdeztem. — Azt nem tudjuk. Majd a barátok megmondják. — Szóval mások akaratát fogjátok teljesíteni, és ez az igazi szabadság? — Hát nem — próbálta elütni a fiú — csak hát, majd ahogy alakulnak a körülmények. — Szóval ismeretlen erők sodrásába fogtok kerülni — és ez az igazi szabadság?

Nem kötekedtem tovább, nem az volt a célom. Értem őket is, próbálom megérteni. De érdemes ezen elgondolkozni: mi is az igazi szabadság? Az, hogy azt teszem, amit akarok? Lehet-e az, hogy mindenki azt tegye, amit akar? Mindenki ugyanazt akarja? Pontosan ebből van bajunk nap mint nap, hogy más akarunk, szinte ahányan vagyunk, annyifélet. Az akaratok ütköznek, és ebből lesznek a veszekedések, a perek, a háborúk. De akkor mi a helyzet a szabadsággal? Mert ha nem lehetséges, hogy mindnyájan azt csináljuk, amit akarunk, szabadságon viszont azt értjük, hogy azt tegyék, amit akarok, akkor ez azt jelenti: nem létezik szabadság.

Mit tanít erről a Biblia? Minket mindig ez érdekeljen, bármilyen kérdés, probléma, vitatéma előadódik, hogy mit mond erről Isten igéje?

Először elmondom: Egy nyáron serdülőkkel voltunk csendeshéten. Volt néhány fiú, akik minden ellen lázadtak, s roppant élvezték, hogy destruálnak, lázítanak, rombolnak. Miért kell reggel felkelni? Miért kell egyszerre reggeliznünk? Miért kell este lefeküdni? — semmi nem volt jó. Annyira megrontották a légkört, hogy a hét vezetője egy merész lépésre szánta el magát. Néhány nap után este kihirdette, hogy másnapra felfüggesztjük a házirendet: Holnap mindenki azt tesz, amit akar. S így is lett. Nem volt reggel ébresztő, nem volt reggeli, elmaradt a bibliaóra — mindenki azt tehette, amit akart. Az ebédet azért felszolgáltuk, ne maradjanak éhen, de nem szólt a csengő, amelyik hív, nem kell imádkozni, nem kell egyszerre elkezdni, nem kötelező ebédelni. Aki éppen arra járt vagy nagyon éhes volt, s meglátta, hogy meg van terítve, az evett. Délután úgy 3-4 óra körül jődögélni kezdtek a gyerekek: csináljunk már valamit, mert ez így borzasztó uncsi. És tessék már mondani, hogy mit tegyünk? A vezető azonban következetes volt, és azt mondta: estig nem. Mindenki azt tesz, amit akar.

Vacsorára már szólt a csengő, pillanatok alatt ott volt mindenki. Imádsággal kezdtük, és nem vontuk le a tanulságokat. Igyekeztünk minden felnőtt szövegtől megkímélni őket. Értették őket, hogy miről van szó. És a következő naptól megváltozott a légkör.

Mert a folyók is mederben folynak, mégpedig gátak között, és ha gátszakadás van, akkor árvíz következik, és az mindig pusztít és rombol. A vérünk is nagyon szűk erecskében folydogál, ráadásul szabályos lüktetés adja meg a ritmusát az egész vérkeringésnek. Ha kilép a vér ebből a rendszerből, elvérzik az illető, meghal az ember.

Nem az a szabadság, hogy azt teszek, amit akarok, különösen mivel ez lehetetlen is, ha mindenkire gondolunk. Nincs olyan, hogy bármit teszek következmények nélkül. Következménye mindennek van.

Mit jelent akkor a szabadság a Biblia szerint? Azt jelenti, hogy a lényünk-től idegen erőktől függetlenné válik az ember. A Biblia szabadságon azt érti, hogy a lényünk-től idegen, de minket megkötöző erőktől szabaddá lesz valaki, és örömeiben, hálából a Szabadítójának elkötelezi magát. Erről még később beszélünk, egyelőre ez legyen egyértelmű: mit jelent az, hogy a lényünk-től idegen erőktől megszabadulni?

Mindnyájan tudjuk, hogy a Szentírás azt tanítja, hogy Isten az embert az önmagával való közösségre teremtette. Az ember mindenestől teremtő Istenétől függött, így megvolt mindene, így életnek volt nevezhető a léte. Egyetlen szóval kifejezve: boldog volt. Aztán egy idő után azt mondta: ne szóljon bele Isten a dolgaimba, majd én egyedül. Mivel Isten nem erőszakos, ezt lehetővé tette. Amikor azonban az ember Istentől függetlenítette magát, rabjává vált az addig számára ismeretlen sötét erőknek. Azóta pusztítjuk magunkat és egymást, és ez így van a személyes életünkben is, világviszonylatban is, és ráadásul nem tudjuk abbahagyni.

Az ú. n. szabad akarat: mese. Ha lenne ilyen, akkor nem lennének szenvedélybetegek, és nem esnének vissza olyan sokan különböző elvonókúrák után is.

Mivel az ember fellázadt Isten ellen, a bűne lett a büntetése. Azóta csak lázadni képes. Képtelen Istennel egyetérteni és az Ő akaratát cselekedni. Augustinus egyházatyja így fogalmaz: Nem tud nem-vétkezni. Mondhatnánk egyszerűbben: csak vétkezni tud, de így még kifejezőbb: nem tud nem vétkezni. Eljut addig, hogy látja már a láthatatlan bilincseket kezén, lábán. Rázza bilincseit, szeretne szabadulni olykor tőlük, de nem tudja megszabadítani sem magát, sem egymást.

Itt szólal meg a Szentírás örömhíre: Jézus Krisztus ezért jött, hogy megszabadulhassunk ezektől a lényünk-től idegen, minket pusztító, számunkra legyőzhetetlen erőktől. Hogy újra szárnyalhasson az ember, hogy önmaga fölé emelkedhessék, hogy azzá válják, akinek Isten elgondolta, akinek Isten teremtette. Jézusnak még a neve is erre utal, hogy Ő szabadítónak jött, mert neve pontosan ezt jelenti: Szabadító, Megmentő, Megváltó.

A János evangéliuma 8,24-36 részében az Úr Jézus részletesen beszél erről, amikor azt mondja az okoskodó farizeusoknak – akik szintén azt mond-

ták, hogy azt tesznek, amit akarnak —, akkor miért tesznek sok olyat, ami árt nektek, meg egymásnak? Azért, mert aki bünt cselekszik, az rabszolgája a bűnnek. Kénytelen azt cselekedni. De akit a Fiú megszabadít, az valósággal szabad. — Ez volt Jézus programja. Ezért volt karácsony, nagypéntek, húsvét, pünkösd, hogy a Szabadító felkínálja ezt a lehetőséget az embernek, és aki az Isten elleni lázadás tehetetlen rabjává vált, újra képes legyen Isten akarata szerint élni, hogy a lényével megegyező erők munkálkodjanak benne. Hogy azzá legyen, aki lénye szerint igazán az, hogy azzá váljék, akinek Isten megteremtette.

Különös élmény volt számomra, amikor egy rövid ideig az iszákosmentő misszióban is szolgáltam, amikor először hallottam egy szabadult alkoholista-tól azt, amit azután többféle változatban sokszor hallottam, amikor kitörő örömmel számolt be arról, hogy most már szabad nem-innom. Először furcsán hangzott ez nekem, de láttam, hogy milyen bilincs egy szenvedély egy emberen, hogyan szeretnének szabadulni sokan, de nem tudnak a saját erejükből, csak amikor átéli Jézus Krisztussal kapcsolatba kerülve, hitetlenből hívővé válva, hogy lehet szabadulni. Átéli, hogy ott isznak mellette, és őt nem izgatja, nem kívánja. Azelőtt, ha a szagát megérezte már, ellenállhatatlan kényszer vitte a pohárhoz, s nagyképűsködött: akkor teszem le, amikor akarom, de nem tudta letenni. — Most elmondhatja: szabad nem innom.

Aztán a lelkipozózás során ezt sokféle változatban tapasztaltam, amikor emberek elmondták, hogyan köti meg őket valamilyen félelem, és Jézus Krisztus kioldozta őket a félelmükből, és ők egészen rábízták magukat, és megszabadultak minden fóbiától, szorongástól. Néhány hónap múlva találkoztunk, és ragyogó arccal mondták: eltűnt a gyötrő félelem. Már nem köti meg. Szabad nem-félnem. Egyikük így mondta: minden okom megvan nem-félni. Megint furcsa fogalmazás, de a lényegét kifejezi.

Amikor valakit megkötöz a harag, és szinte éjjel-nappal a bosszút tervezi, miközben tudja, hogy nem tud bosszút állni, de nem tud szabadulni a tehetetlen haragtól, ez szívja az energiáját, örömét —, és egy beszélgetés végén szíve szerint megbocsát, felszabadul. Elmondja: szabad vagyok.

A múltkor találkoztam vele az utcán — mondta egy illető — és semmi rossz érzésem nem volt, semmi rossz gondolat nem jutott eszembe, amikor köszöntem neki. Utána imádkoztam érte. Ez neki nagy élmény, mert évek teltek el abban, hogy haragszom rá, bosszút is szeretnék állni, de tudom, hogy nem szabad haragudni, meg nekem se jó, ami bennem kavarg — és megszabadul. Jézus Krisztus szabadítónak jött.

Pál apostol sok helyen erősíti ezt a bizonyosságot olvasóiban: Krisztus szabadságra szabadított meg minket. Most akkor álljatok meg szilárdan ebben, és ne csúszzatok vissza semmiféle rabságba. Itt a Törvény megtartásának a rabságáról van szó, de ez mindenféle rabságra érvényes. És újra mondja nekik: ti, testvéreim, szabadságra vagytok elhíva. Ezt nem is nagyon kell mondogatni annak, aki ezt átélte. Inkább azokat kell bátorítani, akik még nem szabadok.

Sokan mondják: ez azért mégis ellentmondásnak tűnik. Paradox a fogalmazás, hogy Jézus megszabadít minket a lényünkől idegen megkötöző erők-

től, hogy utána elkötelezzük magunkat Istennek, mint az Ő gyermeke, és az Isten gyermekeinek a dicsőséges szabadságát élvezzük.

Hogy van ez? Megszabadít a lényüinktől idegentől, de elkötelezem magamat Őmellette, és ez lenne a szabadság? A halnak a vízben és csak a vízben van szabadsága. A szatyorban nincs, meg a parton sincs. Ott vergődik és elpusztul. A mozdonynak a sínen van szabadsága. Ott futhat szabadon, és elvégezheti azt, ami végett készítették, teljesítheti a feladatát. Ha kisiklik, belesüllyed a homokba, és ha nem teszik vissza a sínre, ott szépen megrozsdásodik. Ami mozdítható, széthordják róla, és az égvilágon semmire nem lehet használni.

Ez így van velünk is. Nem az a szabadság, hogy azt teszek, amit akarok, hanem az a szabadság, ha azzá válhatok, akivé lennem kell. Aki tulajdonképpen a lényem szerint vagyok is, aki lennék tulajdonképpen, de még megkötöznek a lényemtől idegen erők. Ha ezekből kiszabadít Jézus, akkor átélem az Isten fiainak dicsőséges szabadságát (Róm 8,21), és szabad vagyok mindarra, ami jó nekem. Végre azt tudom tenni, ami használ nekem is, meg másoknak is. És nem az a kényszer tart rabságban, hogy valami rosszat tennem kell. És mindezt örömmel, Isten dicsőségére, mások javára és a magam gyönyörűségére is.

Örülök annak, hogy sok ilyen embert ismerek. Ezek az emberek a helyükön érzik magukat. Ők nem menekülnek semmi elől és sehova. Ők elfogadják Istentől azt a helyet, ahova Ő tette őket. Elfogadják Istentől önmagukat annak és olyannak, amilyenek. Elfogadják az adottságaikat. Istentől kapott adottságnak fogadják azt el. Ez nem tehetetlen beletörődés a változtathatatlanba, hanem ez tudatos igent-mondás Isten rendelkezéseire.

Csak egy bibliai példát említek. A Filippi levelet érdemes lenne ebből a szempontból elolvasnunk. Pál börtönben van. Beteg. A legközelebbi munkatársai közül is néhányban csalódott. És miről szól a levél? Arról: én tele vagyok örömmel, és melegen ajánlom nektek is, hogy örüljete az Úrban, ismét mondom: örüljete.

És akkor elmondja, hogy minek örül. Ott van egy megbilincselte ember, aki teljesen szabad. Szabad arra, hogy a római katonákat, akikkel összebilincselték, (és hatóránként váltották egymást az örök), Jézushoz vezesse. És egy kis gyülekezet jön ott létre. Ott van a levél végén: üdvözölnek titeket a pretoriánusok házából valók. Ezek a smaszerek, a római katonák, akik keresztyénné lettek.

Teljesen szabad, hogy hirdesse az evangéliumot. Teljesen szabad arra, hogy hálát adjon Istennek, és filippi testvéreinek sok mindenért. És teljesen szabad a halálfélelemtől is. Mert lehet, hogy nem jön ki onnan. Erről is ír. Lehet, hogy kivégeznek, és akkor nagyon jól járok — mondja —, még közelebb kerülök Krisztushoz. Ha meg nem végeznek ki, megyek hozzátok, akkor is jól járok, mert segítetek még nektek. Csak jót rejt a jövője ilyen állapotban is.

Ez nem valami olcsó optimizmus, hanem ez a bibliai realizmus. Amikor többet lát, mint bilincs, meg penészes fal, meg őrrmellettem, meg a teljes kilátástalanság és bizonytalanság. Amikor ő ott is az élő Krisztussal közösségben van, ott is hívatása magaslatán áll, végzi az Istentől kapott küldetését: hirdeti

SZABADSÁGRA HÍVOTT EL

---

az evangéliumot. Kiknek? Akiknek lehet. Aki éppen ott van, annak az egynek. Aztán hat óra múlva jön a másik, akkor annak. És tele van a szíve örömmel.

Ezek az emberek elégedettek és hálásak, mert elkötelezték magukat Krisztus mellett, és ennek az elkötelezettségnek a semmivel össze nem hasonlítható szabadságában élnek. — Ez valóban paradox fogalmazás, de aki ezt tapasztalja, az csak megerősítheti ezt. És a megváltásban Jézus minket erre a szabadságra akar elsegíteni. Ő ebben a tökéletes szabadságban élt.

Az evangéliumok — különösen János evangéliuma — tele van Jézus bizonyágtételével, amikor újra és újra megemlíti: én nem a magamét mondom nektek, hanem amit az Atya a számba adott, azt adom tovább. Én nem a saját akaratomat akarom megvalósítani, hanem azét, aki elküldött engem. Teljes függés az Atyától. (Jn 12,49; 14,10). És mégis micsoda szabadság!

Ezt éppen nagypénteken szemlélhetjük legjobban, amikor Jézus már megkötözve, leköpdösve, megalázva, összeverve ott van a bírái előtt. (Olvassuk el ilyen szempontból a szenvedés-történetet!) Ott mindenki megkötözött rab. Pilátust kötüzi a karrierféltése, ettől függ minden szó, amit kimond vagy nem mond. Kajafást kötüzik az előítéletei meg a presztízse. Nem beszélve arról, hogy Pétert, Júdást mi kötüzi...

Mindenkit megkötöznek láthatatlan bilincsek. Ott egyetlen szabad valaki van: a megkötözött Krisztus, aki teljesen szabadon beszél a világ urát képviselő Pilátussal, s közli vele, hogy semmi hatalmad nem lenne rajtam, ha onnan felülről nem kaptad volna. Aki szereti az ellenségeit, aki még utolsó lehetévével is azokért imádkozik, akik keresztre juttatták. Hihetetlen szabadság! Teljes szabadsággal beutalja azt a gonosztevőt, akit vele együtt feszítettek meg, az üdvösségbe. Megkötözve is szabad. Ne féljünk ettől a fajta elkötelezettségtől!

Amikor valakinek a szívében megszületik ez a döntés, s mivel meggondolta, megrágtá, visszavonhatatlanul kijelenti, ami Sadhu Sundar Singh-nek abban a sokat énekelt soraiban is megszólal: „Eldőlt a szívemben, hogy követem Jézust.” — Még csak a szívemben dőlt el. Aztán elkezdek lépegetni, és tényleg elkezdem követni Jézust. Vagyis minden újabb adódó helyzetben Őreá figyelve, neki megfelelően igyekszem dönteni és viselkedni. „Ha nincs is társam itt — folytatja — én követem mégis Őt. Mögöttem a világ, előttem Jézus. Nincs visszaút, nincs visszaút.” — Ez az ének szövege.

Amikor valakinek ez személyes bizonyossága, átéli, hogy ebben az elkötelezettségben lesz igazán szabad. Ha pedig nem, ha abban az illúzióban ringatja magát, hogy én azt teszek, amit akarok, és erre a „szabadságra” akarok eljutni, akkor könnyen úgy jár, mint az a regényhős, aki a házasságot rabságnak tekintette, ezért nem kötelezte el magát soha senki mellett, viszont párhuzamosan több kapcsolatot, viszonyt is fenntartott, mert ő szabad akar lenni, mint a madár. Aztán eljött egy este, amikor egyik szeretőjénél sem volt kívánatos személy, s legnagyobb meglepetésére az utcán maradt. Mégpedig egy nagyon fárasztó és forró nap után.

Elmondja: legalább lezuhanyozhatnék valahol, de nincs éjjel is nyitva tartó fürdő. Akkor mit tegyek? És ő, a büszke értelmiségi, szépen behúzódik egy

pályaudvarra, és ott összekucorodik egy padon. Aztán elmélkedik pillanatnyi állapotán, és a következő summás megállapításra jut: akkor most már szabad vagyok, mint a madár, melyet elkap a forgószél. Rendkívül találó jellemzése az Isten nélküli megkötözött embernek, mert a forgószél a madár lényétől idegen erő. A szél, a szembeszél, még a vihar sem idegen, mert legtöbb madár fölé tud kerekedni, azokkal megbirkózik, de a forgószéllel nem bír, és ez ellene dolgozik, elpusztítja. Bekerül a tölcsérbe, és vége. Szabad vagyok, mint a madár, melyet elkap a forgószél.

Ebből a rabságból akarja Jézus Krisztus a benne hívőket kiszabadítani. Mert aki azt hiszi, hogy a szabadság a minden kötöttség nélküli lét, az idegen erők rabjává lesz. Aki nem fél magát a minket igazán szerető Isten mellett elkötelezni, az pedig átéli az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságát. Ennek egyszer kell eldőlnie egy ember életében, egyszer kell felkiáltania, hogy adjon szabadulást az Úr Jézus minden, lényüinktől idegen erőtől, és aztán nap mint nap megerősíteni ezt a vele való közösséget. És a gyakorlat következtében, ahogy a Zsidókhoz írt levélben olvassuk, egyre könnyebb lesz felismerni az Ő akaratát, egyre nagyobb örömmel és bizalommal teljesíti azt az ember, mert látja: az igazán jó nekünk, amit Ő akar velünk.

Hogy telik el gyerekeinknek ez a vakációja? Mivel töltjük meg az idejüket? És hogyan telik el ez a néhány évtized, amit Istentől kapunk itt ezen a földön? Vajon láthatják-e rajtunk mások is, netalán az otthoniak, a gyermekeink is, annak az örömét, amit a magát Isten mellett elkötelezett ember él át, ahogy hullanak le róla a rossz szokások, kényszer-gondolatok, bűnök bilincsei, és egyre szabadabb lesz arra, hogy valóban üres edény legyen, amit Isten megtölt úgy, hogy túlcsoordul, és másoknak is tudunk adni olyan értékeket, amiket mi is úgy kapunk. Nem a magunk rossz kedvét, fáradtságát, kételyeit adjuk tovább, hanem Istentől kapott mennyei értékeket.

Szeretnék valóban azzá válni, akivé lennem kell Isten akarata szerint. Engem nem ijeszt ez a perspektíva. Szeretném azt végezni, amivel Isten megbízott. Szeretnék oda megérkezni, ahol Jézus Krisztus helyet készített a benne hívőknek. Szeretném a testben hátralevő időmet, meg az örökkévalóságot is Jézus Krisztussal eltölteni. Hozzá szorosán odakötődve, tőle teljesen és mindenben függve, a vele szoros lelki közösségben, abban az igazi szabadságban, amit Isten az övéinek kínál.

Mielőtt ezért imádkozunk, egy jól ismert énekkel is fohászkodjunk, és valljuk meg, hogy

Mily jó, ha bűntől már szabad,
Az Úr szolgája vagy;
A bűn szolgája gyáva rab,
A Krisztusé szabad.

A bűn sötétben tévelyeg
És bajba dönt vakon;
De Krisztus kézen fog s vezet
Világos utakon.

(467,1-2 dicséret)

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, hálásan köszönjük, hogy Szabadítónak jöttél. Egyedül te látod igazán, mi-minden kötöz bennünket, és tudod, hogy milyen tehetetlenek vagyunk a kötelékeinkkel szemben.

Könyörülj rajtunk, és tedd világossá számunkra is, hogy mire nem vagyunk szabadok, mitől nem vagyunk még szabadok. Segíts el minket az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.

Kérünk, szabadíts meg attól, hogy félünk elkötelezni magunkat neked. Szeretnénk dicsőíteni azzal, hogy feltétel nélkül bízunk benned. Tudjuk, hogy senki nem szeret minket úgy, mint ahogy te. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja az ő barátaiért. És te az életedet adtad értünk akkor, amikor még ellenségeid voltunk.

Kérünk, Urunk, szabadíts meg minden hitetlenségtől. Engedd, hogy örömmel tudjunk engedelmeskedni neked.

Könyörgünk hozzád mindazokért, akik nélkülöznek, a nyomorúságban lévőkért, munka nélkül, otthon nélkül, barát és testvér nélkül élőkért. Könyörgünk a gyűlölködőkért. Teremts ott békességet.

Könyörgünk, készíts a mi népünknek jövőt és lelki felébredést. Könyörgünk országunkért, és annak vezetőiért. Adj nekik tőled való bölcsességet, és végy körül minket a te védelmeddel, sokféle támadás közepette.

Kérünk téged, akár hisz benned valaki, akár nem, hadd valósuljon meg életében, ha felelős helyre állítottad, a te akaratom. Köszönjük, hogy te ezt is el tudod végezni.

Köszönjük, hogy rád bízhatjuk mindnyájan a legszemélyesebb dolgainkat, a jövő hetünket, a következő óránkat, és kérhetünk tőled nagy csodákat, nagy szabadításokat is.

Segíts most ebben a csendben ezzel a hittel imádkozni.

Ámen.